

* * *

יוסי גמזו

פגישה בגשם

היום, י"ז בחשוון, 21.10.13, עורכת אגודת הסופרים העברים בשיתוף עם מוזיאון בית באו בתל-אביב אירוע מיוחד לציון 70 שנה לפטירת שאול טשרניחובסקי. לכבוד אירוע זה ולבקשת אוהבי טשרניחובסקי הרבים מבין גולשי המכתב העיתי מוגש בזה שיר צנוע, המושתת על פגישה שאירעה באמת ובתמים, תמים מאוד...

בתחנה של קו 5, שמריהו לוין, מתחת
שמירת פיקה של ענני חשון סמיכי אפר
שמשפריצים דמעות מטר כמו טאלק דקיק של מים
או שלל פתחי קונפטי באולם של חתנות,
בבקר קר של תל-אביב קטנה ומנדטורית,
בתור המחפים לאוטובוס כמו לגודו
רואה הילד טור בריות עוטות מעילי-גשם
ויודע שאבא שלו מלפף באחד מהם, אלא שלא
ברור לו מי מהם זה הוא ומי הם

כל הם ומי

הוא זה

היתר

כי מרגע שבו נשמטות שתי ידיו הקטנות שעיפו מללפת
את הגוף המכר העטוף במעיל הארוך הם כלם שם ביחד
דומים זה לזה שפשוט אי אפשר להבדיל ביניהם כמו חומה
סינית כזאת של זרות ושל ארג אטום לחלחול מי הגשם
אף גם לזהו המדור-לחפוש-הקרובים של עיניו התוהות
אל מי מהם להצמד כעת שכבר עוצר שם
האוטו כמין נחמה שהגיעה
כמעט לפני צאת נשמה.

בלית ברירה, כמו מהמר, עושה הוא אן-דן-דינו
מנמך קומת בן הארבע שלו בעיניו שאינן מגיעות
אלא לכל היותר עד מתני הגופים החופזים שם אל פתח
דלת האוטובוס, זו הנפתחת כפיו הפעור של הדג
שבלע את יונה הנביא ואכן הוא חובק כמו ידיו של טובע
חיש, כגלגל-הצלה את מתניו הלוחטים מעיל-גשם של מי
שנדמה לו פתאם שזה אבא שלו, ונצמד אליו פתע בכוח
כמו איזה גור מתרפק על הורהו וכמו התמימות על טעות.

רק שמחוף-מבטחים זה מרעים עליו צחוק ההופך בו לקרח
את כל מחזור-דמו, ואין זה רעם של סופה
ולא צחוקו של אבא, כי מעל אותם מתנים
שהוא מחבק בטעות מקומת-ליליפוט הפתטית שלו
רואה הוא איזה גוליבר מפחיד ולא מכר לו
שתכף עמד על מהות טעותו של הילד ועט מעליו
בראש מקרזל רעמת תלתלים ושפם מסתמר כסבך-פרא
של הוד מלכותו הארזה השואג בכלובו שבגן-החיות
שבפנת רחוב הרסה ושלמה המלך
ליד שדרות קק"ל, או של אחיהו המרעים

אַרְיָה דוֹמָה בּלוֹגוֹ הַמְקַדִּים תְּמִיד כֹּל סֶרֶט
שֶׁל מְטָרוֹ-גוֹלְדֵינְוִין-מֵאִיר, וְכַפֶּת אוֹתוֹ אֲרִי
צוֹנַחַת עַל רֵאשׁוֹ אֲבָל מוֹזֵר, הִיא לֹא דוֹרֶסֶת
אֶלָּא לוֹטְפֶת שָׁם כֹּל שֶׁעָרָה שְׁסֻמָּה עַד עַכְשָׁיו מֵאִימָה
וְהָרַעַם נוֹהֵם בְּמִבְטָא הָרוֹסִי לְאֲבִיו הָעוֹמֵד בְּסֻמוֹף לוֹ:
"מָה הוּא נִבְהָל פֹּה הַמֵּאלֶצִ'יק (הַיֵּלֵד) שֶׁלָּךְ מֵיָדִי עַל רֵאשׁוֹ?
אֲנִי, כְּדוֹקטוֹר מְדִיצִינִי וּפּוֹאֵט גַּם יַחַד
מִבְטִיחַ לָכֶם שְׁפוֹאֲזִיהַ אֵינָה מַחְלָה מַדְבֵּקָת" – וְכֵאן
הוּא שָׁב וְלוֹטֵף אֶת הָרֵאשׁ הַקָּטָן וְהַתּוֹר מִתְקַדֵּם לוֹ אֶל דְּלֵת
הָאוֹטוֹבוֹס אֲלִיו הֵם נִכְנָסִים כְּבָנֵי מְרוֹן.

בְּעָרֵב, בְּשׁוֹבֵם לְבַר-כּוֹכְבָא 67,
קוֹמָה שְׁלִישִׁית, עוֹלָה הַמֵּאלֶצִ'יק עַל כֶּסֶא-מְטַבַּח
וּמוֹרִיד מִגְבְּהֵי הָאָרוֹן תְּעוּדָה שְׁנִתְּנָה לוֹ אֶסְתֵּר הַגַּנְנֶת
(זֹאת שֶׁתְּטוֹרֵף אֶת נִפְשָׁה אֲבָל לֹא מִפּוֹאֲזִיָּה כִּי אִם מִבְּדִידוּת)
וְעָלֶיהָ כְּתוּב שֶׁהַיֵּלֵד בְּנֵדִיט לֹא קָטָן אֲבָל מָה, גַּם שׁוֹקֵעַ
לֹא פֶעַם בְּמִין חִלּוּמֹת בְּהַקִּיץ כְּמוֹ קוֹלֵט תְּשֻׁדוֹרוֹת עֲלוּמוֹת
מֵאִיזוֹ מִמְלָכָה סוּדִית שֶׁל כַּת פִּנְטִיזְיוֹנֵרִים
שֶׁהוּא כְּאֵלוֹ מִין סוֹכֵן כְּפוֹל שְׁלֵה, וְעַל
הַתְּעוּדָה הַזֹּאת מְדַבֵּק, עַל תְּקֵן שֶׁל גִּשְׁפִּנְקָה
שֶׁל מָה שֶׁקְרוּי אֲזוֹ הַנְּעֵד הַלְּאֲמִי שֶׁל פֶּעַם, בּוֹל
שֶׁמְתוֹכוֹ נִגְלִים לוֹ שׁוֹב אוֹתָהּ רַעַמַת-פְּרָא
וְאוֹתוֹ שְׁפֶם-אֵימִים שְׁנִרְאָה לוֹ הַבְּקָר
בְּתוֹר הַמְשֻׁתְּרָף לְאוֹטוֹבוֹס שֶׁל קו 5,
וְהוּא יוֹרֵד מִן הַכֶּסֶא וְרִץ עִם זֶה, אֶכְסֵטְטִי
לְאֲבָא וְשׁוֹאֵל אוֹתוֹ: "זֶה לֹא אוֹתוֹ הַדּוֹד
שֶׁאֲמַר עָלַי מֵאֶלֶצִ'יק?" וְאֲבָא אוֹמֵר לוֹ: "זֶה ד"ר שְׁאוּל טְשְׁנִיחוּבְסְקִי,
זֶה שֶׁלֵּטֵף אֶת רֵאשׁוֹ וְהַבְטִיחַ לָךְ שְׁזֶה לֹא מַדְבֵּק."

הַיֵּלֵד חוֹזֵר וּמְבִיט בּוֹ, בְּבוֹל, וְהַדּוֹד לֹא מִפְחִיד כְּבָר, לְהֶפֶךְ:
מִשְׁהוֹ רֵךְ וְאֶפְלוֹ צוֹבֵט אֶת הַלֵּב בְּתוֹנֵת מְבִטּוֹ.
מָה שְׁאוֹתוֹ הָאֲרִי הַשׁוֹאֵג בְּמִבְטָא שֶׁל בֶּן קָרִים לֹא יוֹדֵעַ
וְמָה שֶׁהַיֵּלֵד עֵתִיד לְגִלוֹת תּוֹף שָׁנִים, בֵּין הַרְבֵּה לְחִישׁוֹת
הוּא זֶה שֶׁתּוֹף זְמַן לֹא אָרֶף מִן הַתּוֹר בְּשִׁמְרִיָּהוּ לְוִין וּבְגֻשָׁם
הַהוּא, הַדּוֹמֵעַ דְּמַעוֹת עֲבָרִיוֹת, יְתֻמוּטֵט הָאֲרִי בְּתֵאָה
שֶׁל נְזִירָה בּוֹדְדָת, רוֹסִיָּה וּפְרִבּוֹסְלָאבִית
שֶׁפֶעַם הִיָּתָה זוֹנְגָתוֹ לְחִיִּים וּפְתָאִם הִיא עֵדָה לְמוֹתוֹ
לֹא מִפּוֹאֲזִיָּה כִּי אִם מִלּוֹקְמִיָּה, אֶצְלָה, בְּמַנְזֵר שְׁמֻמְנוֹ
הַבְּרִיחוֹ אוֹתוֹ, כֶּךָ סִפְרוּ שָׁם בְּדַחִילוֹ וּרְכִילוֹ חוּגִים יוֹדְעֵי-סוֹד
מֵיָד ל"הַדְּסָה" בְּהַר-הַצּוֹפִים פֶּן יֵאֱמְרוּ מוֹרְדֵי-אוֹר כִּי הַשִּׁיקְסֵעַ
זֹאת שֶׁנִּרְמָה לוֹ לְכַרֵּעַ לְנַכַח פִּסְלוֹ שֶׁל אֶפּוֹלוֹ כְּשֶׁפָּה
שׁוֹב אֶת נִפְשׁוֹ וְצָרִיף לְהַכְשִׁיר בְּחוֹתֵם הַבְּד"צ שֶׁל גֵּלְאֵט כְּשֶׁר
לֹא רַק אֶת שְׁמוֹ אֶלָּא גַּם אֶת עַרְפֶּל נְסֻבוֹת פְּטִירָתוֹ וּמְקוֹמָה.

וְרַק טְעוֹת אַחַת, שֶׁל הַפּוֹאֵט וְשֶׁל הַדּוֹקטוֹר,
יִזְכֵּר תְּמִיד הַיֵּלֵד מֵאוֹתוֹ לְטוֹף חֶטוֹף
בְּהַתְּסָרוֹ עִם כָּל עֲלָגוֹת שִׁירָיו שְׁלוֹ כָּל לַיְלָה:
פּוֹאֲזִיָּה הִיא כֵּן מַחְלָה מַדְבֵּקָת
שֶׁטָּרָם הַמְצָא לָהּ חֶסוֹן...